

YIL: 2013 | SAYI: 3

Bu değirmende **fikir** öğütülür!

DEĞİRMEN

Merhaba sevgili okuyucu,

Yine dopdolu yazılar ile karşınızdayız. Biraz arayı açmış olabiliriz, biliyoruz ancak Haziran ve ODTÜ direnişlerindeydik. O yüzden bu sayımız direnişte yükselen barikatların hemen ardından çıktı diyebiliriz.

Bu memleket toprakları için söylenecek ve yazılacak çok şeyin olduğunu biliyoruz. Bu yüzden bizlere katkı sağlayacağınızı ve bizleri çok iyi anlayacağınızı düşünüyoruz. İlk sayıdan beri de ısrarla söylüyoruz;

Ne okursan oku ama mümkünse çok oku.

Ha bir de Ali İsmail KORKMAZ için oku!

Yayın Kurulu

Yıl oldu Neredeyse 2014 ve Medya Hala Yandaş

Dolu dolu geçen bir Haziran Direnişi'ni geride bıraktık. Bu direnişin ardından belki de hepimizin en çok konuştuğu ve üzerinde tartıştığı şey “medyanın rolü” üzerineydi. Ana akım basın-yayın kuruluşlarının yayınlarından olup bitenlerle alakalı hiçbir şey öğrenemedik. Bu yetmezmiş gibi kimisi penguenlerden, kimisi faiz lobisinden, kimisi de marjinal gruplardan bahsetti. Tüm Türkiye halkları olarak şunu iyice kavradık; “Kahrolsun bağız kanallar”.

Aslından birçok şeyde olduğu gibi medyanın konumunu da Haziran Direnişi'nde anladı insanlar. Daha önceleri ekranlarda izledikleri ve yorum yaptıkları çatışmaların bir anda içerisinde buldular kendilerini. Eve gittiklerinde ise ekranlarda kendileriyle ilgili haberlerde faiz lobisinin desteğiyle “marjinalleşmiş” olarak gördüler.

Medya konusunda bazı noktalar var ki aslında içerisinde bulunduğumuz sistemin nasıl yürütücülüğünü yaptığını aktarıyor bizlere. Son olarak ODTÜ'de direnen üniversitelilere karşı yapılan haberler bunun en büyük göstergesi. İstanbul'un akciğerini katledecek olan 3. köprü inşaatına, “Türkiye'nin gelişmesini istemiyorlar” diye bakan medya ile ODTÜ'de olan çatışmalarla ilgili olarak “Eylem karşılığında burs veriyorlar” diyen medya aynı medyadır. Bir kez olsun bizleri anlamak için çaba göstermeyen ve her seferinde bizleri ötekileştiren Tayyip Erdoğan nasılsa, polisi değil direnenleri hedef gösteren medya aynıdır.

Üzerine düşen görevi yapmakla yetinmeyen ve yalan haberlerle birlikte provokasyonun en büyüğünü yayan ana akım medya kuruluşlarının bunları

yapması son derece normaldir. Kitle iletişim araçları ve etkileri konusunda biraz araştırma yapmış ve fikir sahibi olanlar şunu çok iyi bilir ki kapitalist bir sistem içerisinde bir ülkede medyayı arkana almadan iktidar olamazsın. Seni her daim destekleyecek, yaptığın yanlışın üzerinde durmayıp seni eleştirenleri yanlış gösterecektir. Senden kilometrelerce çok uzakta olan ve hakkında en ufak bir bilgin olmayan insanları kötü gösterip senin ülkende diktatör olanı kahraman gösterecektir. Onun görevi budur. Dünyada bulunma amacı da budur. İşin ilginç tarafı bunu ilk defa yapmamış ve son defa da yapmayacak olmasıdır. Sadece Türkiye’de değil küreselleşen tüm dünyada üç maymunu oynamaya devam edecektir medya.

Medya'nın görevi buysa (bizleri yanıltmak ve yalan haberlerle donatmaksa) bizler ne yapacağız?

Bu noktada birçok değerlendirme ve görüşlerin olduğunu söylemek mümkün. Bu düşünceleri toparlayacak olursak çözümleri yapabiliriz.

İlk etapta Haziran Direnişi ile beraber sosyal medyanın önemini bir kez daha gördük. İnsanların

birbirleri ile olan iletişimlerinin son derece üst seviyeye çıkması alternatif olarak sunulan sosyal medya ile ilgiliydi. Sosyal medya "Kullanıcıların Ürettiği İçerik" kavramını da ortaya çıkarmış, bu yapısıyla da ticari plandaki anlamını kazanmış bir oluşum. Ticari boyutları önemli bir yapıya ulaşırsa da nitelikli işler yapabilmek için önemli bir araç konumunda. Yöneticilerin, eleştirebilme hakkı verdiği ve onun koyduğu sınırlar çerçevesinde eleştirebildiğimiz bir oluşum olsa da, milyonlarca insana aynı anda ulaşabildiğimiz ve anında harekete geçebildiğimiz bir alan. Bu şekilde sosyal medya

kullanımının yaygınlaşması ile birlikte yandaş medyanın konumunu sekteye uğratabiliyoruz. Ancak sosyal medya üzerinden de geliştirilen provokasyonlara da anında karşılık vermek de gerekiyor. Yoksa geri dönüşü yapılmayacak boyutlara gelebilir.

Bir başka nokta ise internet kaynaklı haber siteleri ve erişilebilirlik konusudur. Günümüzde haber siteleri milyonlarca internet kullanıcıya ulaşmakta ve kullanıcıları taraflı-tarafsız birçok yönde etkileyebilmektedir. Gezi Parkı eylemleri için lanet yağdıran haber siteleri, söz konusu Suriye müdahalesi içinse müthiş bir reklam alanı olmuştur. İşte buradan şunu çıkarabiliyoruz. Bu haber siteleri aslında medyanın önemli bir parçası ve dezenformasyon için kırılma noktasıdır. Bizlerse tarafsızlığı arayan, habercilik ilkelerine uyarak yayın yapan siteleri kullanarak ve daha çok yaygınlaştırarak olumlu dönüşümler sağlayabiliriz. Yine aynı konu üzerinde yandaş haberciliğin yapıldığı siteleri ifşa etmek bir çözüm noktasını oluşturabilir.

Son olarak toplumsal her konuda olduğu gibi medya konusunda da kurtuluş sokaktan geçmektedir. ODTÜ ve 100.yıl mahallesinden geçecek olan yol için medyanın yaptığı yalan haberler sadece ODTÜ'lülerin değil tüm Türkiye halklarının tepkisini çekmiştir. Bu yüzden haklarını sokakta arayanlar medyanın bu yandaş eğilimine karşı seslerini sadece sosyal medyada değil aynı zamanda sokakta da duyurmuşlardır.

Tayyip Erdoğan'ın üniversite için yaptığı her atağa karşı defans yapıyor ve kontra-atağa çıkıyorsak, AKP'nin medyasına da bunu yapmalıyız.

Buğra

DİK YOKUŞLAR-I

“Beklemekten nefret ediyorum, biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Ne iğrenç yer olmuş burası.”

“Bi çay içelim mi?”

“Buradan çıkalım mı?”

Kenti, ağır bir tatlı kokusu sarmış. Görüntüsü; şerbeti şekerlenmiş, bayat bir tatlıyı andırıyor. Tiksindiriciydi her şey. Bazı sabahlar böyle oluyor. Ters taraftan uyanmak sanırım böyle bir şey. Yanılıyor olabilirim. Tıkasıya doymuşluk hissi de olabilir.

Yığınla işçi servis bekliyor. Herkesin elinde şeffaf bir poşet, içinde biraz yenilmiş bir simit. Bir kadın koşturuyor, çatlak dudaklarına iki dudak ölçütü ruj sürmüştü. Geç kalmış belli ki, ardından da o şurubumsu berbat parfümü gidiyor. Herkes profesyonel. Çok ciddiler; bayağı şekilde. Programlanmış gibiler, tıklar tıklar işliyorlar. Ev kirası, faturalar...

“Neden geciktin” diye sormadım. Bir hafta önce annesini kaybetmişti.

Gereksiz sorulara ve tesellilere kapalıydı. Taziyeye gitmemiştim, zaten o da gitmemiş. Oturduk. İki çay söyledik.

“Bütün ömrümü bir kâğıtta küçük gelir diye arkalı önlü kullanırım, dedim. Ne olur ne olmaz bir sayfa daha kopardım ve tek kelime yazamadım.”

“Ne yazmayı umuyordun ki?.”

“Bilmem.”

“Dün ne yaptın yaz buraya.”

Bir kâğıt-kalem uzattım.

“33 tane sigara, 8 şişe bira, 12 taş attım, x defa slogan ve her saniye annemi düşündüm. O son anında elimi son tutuşunu düşündüm.”

Yazıp bana verdi.

Acı mı çekti acaba son anında, yoksa “oğlum üzülme” mi dedi. Ağlayamadım hatta hiçbir şey yapamadım öylece donup kaldım. Anneciğim nereye gidiyorsun, diyemedim. “Keşke ölmeden önce son anımızda neler hissettiğimizi, neler gördüğümüzü, neler düşündüğümüzü bir yere aktarabilsek. Bilmem... biriyle konuşa bilsek mesela. Bence işte o zaman gerçek mana da bir sanat çıkar ortaya; daha yalın, bilinmezliğin tanımı, belki de hayatın anlamı bulunur.”

“Sonra.”

“Bir çay koyarız sonra.”

“Tamam, sen aktarırısın sonra ben çayı koyarım.”

“Yanımda olursan sana aktarırım.”

Güldüm. Güldü. Sustuk. Ciddileştik.

“Bizim Muhsin’i gördüm. Polis olmuş, geçenlerde cop sallarken gördüm. Sanki stres atar gibiydi. Acımasızca öyle bir nesneye vurur gibiydi. O çocuğu hatırlarsın; hiç konuşmaz, sessiz, içine kapanıktı ”

“Sen bizim lisedeki Muhsin’i diyorsun değil mi?”

“Evet. Dün evine gittim annesi de vardı.”

“Ne diye gittin ki. Simit sat onurlu yaşa demek için değil herhalde.”

“Konuştum biraz. Dedim ki: “İnsan dediğin düşünür. İtiraz etmeyen koyundur. Bugün iki ayağının üzerine dikilmişsen, düşünen ve itiraz edenlerin yüzü suyu hürmetinedir. Sen bir yoksul çocuğusun. Hali vakti en yerinde olanınızın bile, size ‘vurun’ diyenlerin zibilliğindeki çöp kadardır varlığı. Varlığınız ancak onların zibilliğine armağan olabilecek kadardır. Bunları unutma, aklının -varsa eğer- en sağlam yerine yaz! Bu zulüm düzeni, bu bezirgân saltanatı, biraz da sana bunları düşündürmemek üzerine kurulu.”- Bu da bir ananın, babanın evladı” demeden vurduğun gençlerin içinde senin kardeşlerin var. Bunu da aklının -kaldıysa eğer iğdiş edilmeyen bir yer-aha işte oraya yaz! Vurduğun gencin yaraları üç-beş güne kalmaz sağalır. İçeri attığınız sonsuza kadar orada kalmaz. Ama sen vurduğun her copla canından aziz bildiğin kendi evladının artık bir polis bile olamamasını sağlıyorsun, farkında mısın? Onların zibilliğine yeni çöpler yetiştirmek için mi bu kadar iştahın, öfken? “Zulmün artsın ki zeval bulasın” lafını yoksul anana sor, ne dehşetli bir kökü olduğunu, nice zalimin sonunu rezil ettiğini sana kendi meşrebince anlatacaktır.”

“ Bunca şey söyledikten sonra aptal aptal yüzüme bakıp: ‘Ben emir kuluyum ne yapabilirim, bunu yapmaya mecburum.’ (Sıradan Kötülük Teorisi) dedi. Gayet salak bir şekilde. Kötülük bu kadar sıradan ve basit işte...”

20 yaşındayım. 6 yaşımdan beri koşuyorum ama bu sefer kaçıyorum. Keyifli değil bu. Gözlerimi ve boğazımı yakan bu şeyden kaçıyorum. Polisin neden biber gazı attığını anlamıyorum. Zaten pek de nedenlere ihtiyaçları yok gibi. Koşuyoruz. Dik yokuşlar çıkıyoruz... Nefes nefese kaldık daha doğrusu nefes alış-verişte zorlanıyorduk. Bizi sevmediklerini biliyoruz ama bu “kesin lan sesinizi” tavrı nedir. Çok sinirliler, yakaladıkları yerde öldüresiye dövebilecek kadar kinliler. Merdivenlerin en ucuna çıktık ve öksürüp duruyorduk.

“Arkadaşlar kaçın bu tarafa geliyorlar!”

Yine biber gazı yağmuruna tutulduk. Anlamıyorum, üzerimize nişan alır gibiler. Ölmemizi istiyorlar sanırım. Bir ara ayak seslerinin azaldığını fark ettim. Arkama baktım yerde yüzüstü yatıyordu. Sokaklar çok karanlıktı. Görgü tanığı, şahit istemiyorlar besbelli. Onu kaldırmak istedim ama baygındı. Başını kucağıma yatırmak istedim elimdeki ıslaklığı fark ettim. Başından yaralanmıştı. Gözlerim kararıyor. Çöp konteynırları, uzakta yanan bir barikat, polis sirenleri, toma üzerime geliyor...

Bembeyaz bir yerde buldum kendimi. Dört duvarı yokmuş hatta hiçbir duvarı yokmuş gibi uçsuz bucaksız bir beyazlık. Yabancı gelmiyor bu yer. Düşlerimin başlangıç yeri, benim tasarımı sanki düz ve basit. O da yanımdaydı. İkimiz de etrafa bakınırken.

“Sanırım ben öldüm.”

“Ben de öldüm galiba.”

“Yok, kardeşim sen yanımda bayıldın. Ben öldüm.”

Telaşlı bir şekilde:

“Niye... Niye lan niye... Sen ölüyorsun da ben niye ölmüyorum.”

Kırmızı koca bir tabela beyazlığın orta bir yerinde duruverdi, kötü bir amaçları var gibi. Anlam veremediğim şeyler dönüyor burada. O gayet rahattı. Tabelada bir yazı belirlendi “Son 1 dakika ve geri sayım başladı. 00.59”

“Ne oluyor lan burada.”

“Kardeşim, galiba son nefeste sana bir şeyler söylemem gerekiyor.”

Telaşlı bir şekilde: “Oğlum neyden bahsediyorsun anlamıyorum ben, gitme lan.” Dedim

Sustu. Sustuk. Birden yüzü güldü.

“Sende gül arkadaş. Herkes gülsün. Bırakın artık kin gütmeyi. Bize bir şeyleri unutturdular ve bu çok kolay oldu. Birileri gelip bize önemli şahsiyetler olduğumuzu söyleyip gitti ve buna çok kolayca inandık. Kendimizi çok ciddiye aldık bedenlerimiz kaskatı, ruhlarımız bencil oluverdi. Aşkları, sevgileri hep bencilce yaşadık. Başkalarını önemsemeyi unuttuk. Mümkün mertebede hep kendimize değer verdik yalnızca kendimize. Birileri bize önemsiz, sıradan insanlar olduğumuzu hatırlatmalı .”

“Merak etme arkadaş o gün gelecek ve gelene dek hep birlikte bağıracağız.”

“Gün gelecek! Gün gelecek! Gün gelecek!”

Fırat

ATAERKİL NEY LA?

Toplum ataerkil olalı kadın bu kadar aşağılanmadı.

Kadınlık ve erkeklik toplumsal birer roldür. Birey içine doğduğu toplumda kadınlık ve erkeklik rollerinin gerektirdiklerini, sınırlarını öğrenir; ona öğretilir. Toplumun anaerkil ya da ataerkil olup olmamasıyla ilgili rollerin içeriği buna bağlı olarak değişir.

Malum ataerkil damarımız kalın. Haliyle kadını ezen kültürel kodlar da

kalın.

Ataerkil olduğumuzdan beri elmayı kadın yedi, yılan(şeytan) ilk ona fısıldadı, ilk günah onundu, cadı oydu(adam da yazık...boynu bükük bir köşede oturuyordu).

Kadının, diyor bir adam, hamile hamile dışarda gezmesi estetik değildir, ayıptır.

Aynı şahıs, çalışan kadın yuvasını bozuyor, diyor.

Aynı zihniyet eş yoktur zevce vardır; kadın erkek eşit değildir, diyor.

Diyor da diyor...

Toplumsal düzen adına kadına pek çok ayar verebiliriz. Toplumsal cinsiyetin en yumuşak karnı kadındır ve onun cinsel organıdır. Halbuki ona bu değeri atfeden bizatihi erkeğin cinsel ihtiyacıdır. Mukayese edip empati yapmak adına şunu sorabiliriz: Neden cinsellik konusunda toplumsal düzeni sağlamak adına kadına bu kadar çok yük düşerken erkek neden aynı dercede hatta daha fazlasına tabi tutulmuyor?

Evet sevgili okuyucu amacımız bir kez daha hedef göstermekti. Buyrun burdan yakın.

Rojda

6 KASIM ÜNİVERSİTLİLERİN İSYAN GÜNÜDÜR

Yükseköğretim Kurulu, 1982 Anayasası'nın 131. maddesi esasında darbeci yönetimin "Yükseköğretim kurumlarının öğretimini planlamak, düzenlemek, yönetmek, denetlemek, yükseköğretim kurumlarındaki eğitim-öğretim ve bilimsel araştırma faaliyetlerini yönlendirmek bu kurumların kanununda belirtilen amaç ve ilkeler doğrultusunda kurulmasını, geliştirmesini ve üniversitelere tahsis edilen kaynakların etkili bir biçimde kullanılmasını sağlamak ve öğretim elemanlarının yetiştirilmesi için planlama yapmak maksadı ile kurulmuş olan kurumdur. Kısaca darbeci zihniyette istediği nesilleri yetiştirmek için kurduğu kurumdur.

6 Kasım 1981'de kurulmuş anti-demokratik bir yapıdır. 12 Eylül ile birlikte, toplum Türk-İslam sentezi ideolojisi doğrultusunda ırkçı-gerici düşüncelerin etkisi altına alınırken, üniversitelerimiz de bu etkiye paralel olarak ırkçılığın ve gericiliğin hegemonyası altına sokulmaya çalışılmıştır yök kurularak.

Yeni dönemde ise üniversitelerin ve YÖK'ün değişiminin uzun zamandır siyasal iktidarların ve YÖK'ün temel gündemlerinden birisini oluşturmuştur. "Gerek YÖK, gerekse hükümetin amacı, sermayeyi üniversitelerde doğrudan etkin kılmak ve siyasal iktidarların baskısını üniversiteler üzerinden eksik etmemektir. Üniversitelerin birer işletme olarak kendi kaynaklarını yaratması, öğrencilerin ekonomik gelir kaynağı ya da müşteri olarak tanımlanması, bunun yanında özgür, sorgulayan, düşünen üretken bir gençlik kesiminin ortaya çıkmasının engellenmesidir.

6 Kasımda sokaklarda olan üniversitelilerin amaçları ve istekleri üniversitelerin bilimsel bilgiyi üreten, ürettiği bilgiyi toplumla paylaşan kurumlar olmasını ve üniversitelerin kamusal bir anlayışla yeniden tanımlanmaları, sermayeden ve siyasal iktidardan özerk kurumlar olmaları ve üniversitelerin bütün bileşenlerinin karar süreçlerine katılmasıyla mümkün olacağı bir yönetim. 6 kasımdaki sokaktaki üniversite öğrencileri talepleri şu şekilde sıralayabiliriz.

YÖK ve siyasal iktidarın temsil ettiği anlayışlar üniversitelerimizden ellerini tamamen çekmeli, özgür bilim ve sanat, demokratik-katılımcı yönetim ve özerk-bilimsel üniversite anlayışının hayata geçirilmesi için gerekli adımlar atılmalıdır.

-Hiç kimse yükseköğrenim hakkından mahrum bırakılmamalı, yoksul-emekçi çocukların kapılarından geri dönmeyeceği bir üniversite sistemi kurulmalıdır.

-Üniversiteler demokratik bir yapıya kavuşturulmalıdır. Üniversiteler hakkındaki kararlar üniversite bileşenleri tarafından verilmeli. Üniversite bileşenleri, üniversiteler hakkında söz, yetki ve karar sahibi kılınmalıdır.

-Üniversitelerde paralı eğitim uygulamasının her türüne son verilmeli, öğrencilerin eğitim sürecindeki bütün ihtiyaçları devlet tarafından ücretsiz olarak karşılanmalıdır.

-Üniversiteler üzerinden yürütülen gerici-faşist yapılanmaya son verilmelidir.

-Bugün hak arama mücadelesi yürüten öğrencileri sindirme aracı olarak uygulanan soruşturmalara ve öğrenciler üzerinden kurulmak istenen baskıcı yapıya son verilmelidir.

Üniversiteliler olarak tekrarlıyoruz Bu 6 Kasım hiçbirimiz için aynı olmayacak.

Bu 6 Kasım'da binlerce üniversiteli, binlerce insan "Ali İsmail" olup, sokağa çıkacak.

6 Kasım üniversitelilerin EŞİT PARASIZ BİLİMSEL ANA DİLDE eğitim taleplerini haykırma günü olacak!

Barış

SONA ADAYIŞ

*Son bebek doğduğunda
son mutluluğu da
tadacaklar*

*Son çocuk büyüdüğünde
son umudu da
yaşayacaklar*

*Son genç öldüğünde
son feryat da
bitecek*

*Şayet kötüler
samimi kötüler olmazsa
iyiler, bu dünyayı
mahvedecekler.*

İshak Paşa

Muzaffer Tayyip Uslu

Yalın söz, yalın ayak şairdir.

1922 İstanbul/1946 Zonguldak.

Doğdu, öldü demek zordur onun için.

O sadece geçerken uğrayanlardan.

“Şimdilik” yazarın tek kitabıdır.

Ölmeden önce yayımlanmıştır.

Ölümünün ardından Necati Cumalı

yazarın adına bir kitap basıyor. İçinde

onun çeşitli dergilerden derlediği

şiiirleri ve yazıları bulunmaktadır.

İstanbul Üniversitesi'nde felsefe

öğrenimini hastalık ve maddi sıkıntı-

lardan dolayı tamamlayamayarak Zonguldak'a dönüp memurluk yaptı.

En yakın arkadaşı Rüştü Onur ile aynı tedaviyi gördüler. Varlık Dergisi'nde

1941'de ikisinin şiirleri yayınlandı.

Arkadaşının ölümüne çok üzülen şair dizelere dem vuruyor: “Rüştü

ölmüş...ben daha şimdiden insnaları yorulmadan sokakaları yorulan bu

şehirde yalnızlığımı hissetmeye başladım.”

Fakat dostundan iki yıl sonra kedisi de gidecekti artık.

Öldükten Sonra

Diyecekler ki arkamdan

Ben öldükten sonra

O, yalnız şiir yazardı

Ve yağmurlu gecelerde

Elleri cebinde gezerdi

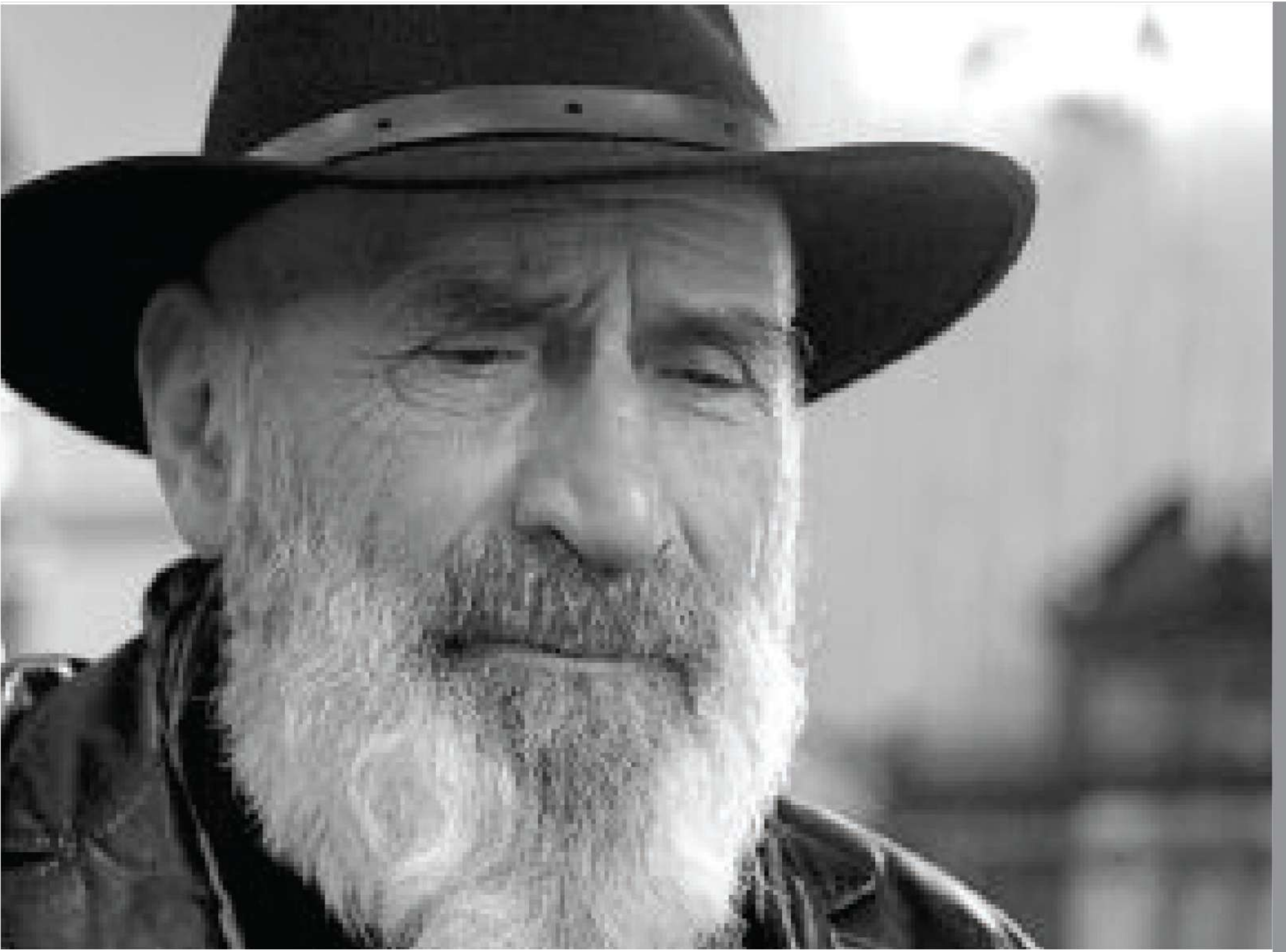
Yazık diyecek

Hatıra defterimi okuyan

Ne talihsiz adammış

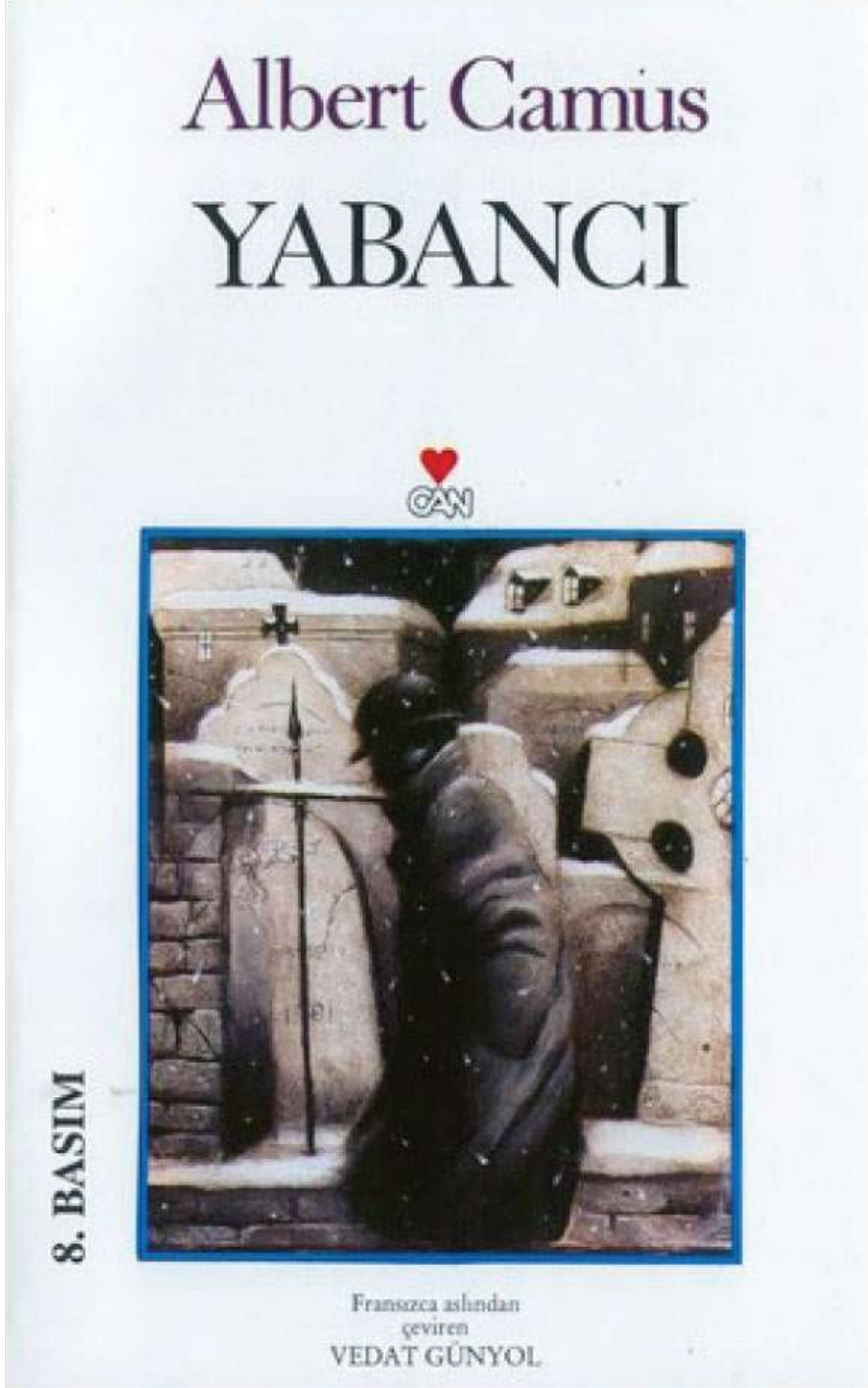
İmanı gevremiş parasızlıktan

Muzaffer Tayyip Uslu

Apolitik diye bilinen gençlerimizin deokaratik haklarına sahip çıkmak için verdikleri mücadeleyi yürekten destekliyorum . Onların üzerindeki ölü toprağın kalkmasıyla artık bir şeylerin daha güzel olacağı umudunu taşıyorum. Diren gezi parkı, diren... çok güzelsiniz, çok güzelsiniz çocuklar.

Tuncel KURTİZ

YABANCI- ALBERT CAMUS

Etiketleri olmayan bir adam toplumdaki yerine ve tüm dış tepkilere karşı inanılmaz kayıtsız. Adı yok, dini yok, milleti yok ,ülkesi yok, sırdaşı yok, sırları yok... Rüzgarın önünde dirençsiz bir toz zerresi .

Sadece güneş ışığına aşırı hassas olduğu için dokunur günün birinde tetiğe ve yine aynı hassasiyetle bir şarjör mermiyi boşaltır zaten çoktan ölmüş ve yerde yatan cesede. Ama ona, anasının cenazesinde ağlayamadığı için keseceklerdir asıl cezayı . Bütün dünya yabancından göstermelik feryatlar beklemektedir fakat o yaşamın ve ölümün bir adım ötesine çoktan geçmiştir.

"Nasıl olur oğul, ölümden sonra yaşamın tamamen biteceği ve sonsuz yok oluş düşüncesi çıldırtmıyor mu seni? " der cezanın infaz edileceği günün gecesinde onu yola getirmeye ,günah çıkartmaya davet eden din büyüğü. Bana bak papaz efendi, der yabancı , beni asıl bu kahrolası hayatın ölümden sonra da sürmesi, sonsuza kadar sürmesi düşüncesi çıldırtıyor! Tüm değerlere karşın inançsızlığın ,güvensizliğin hüküm

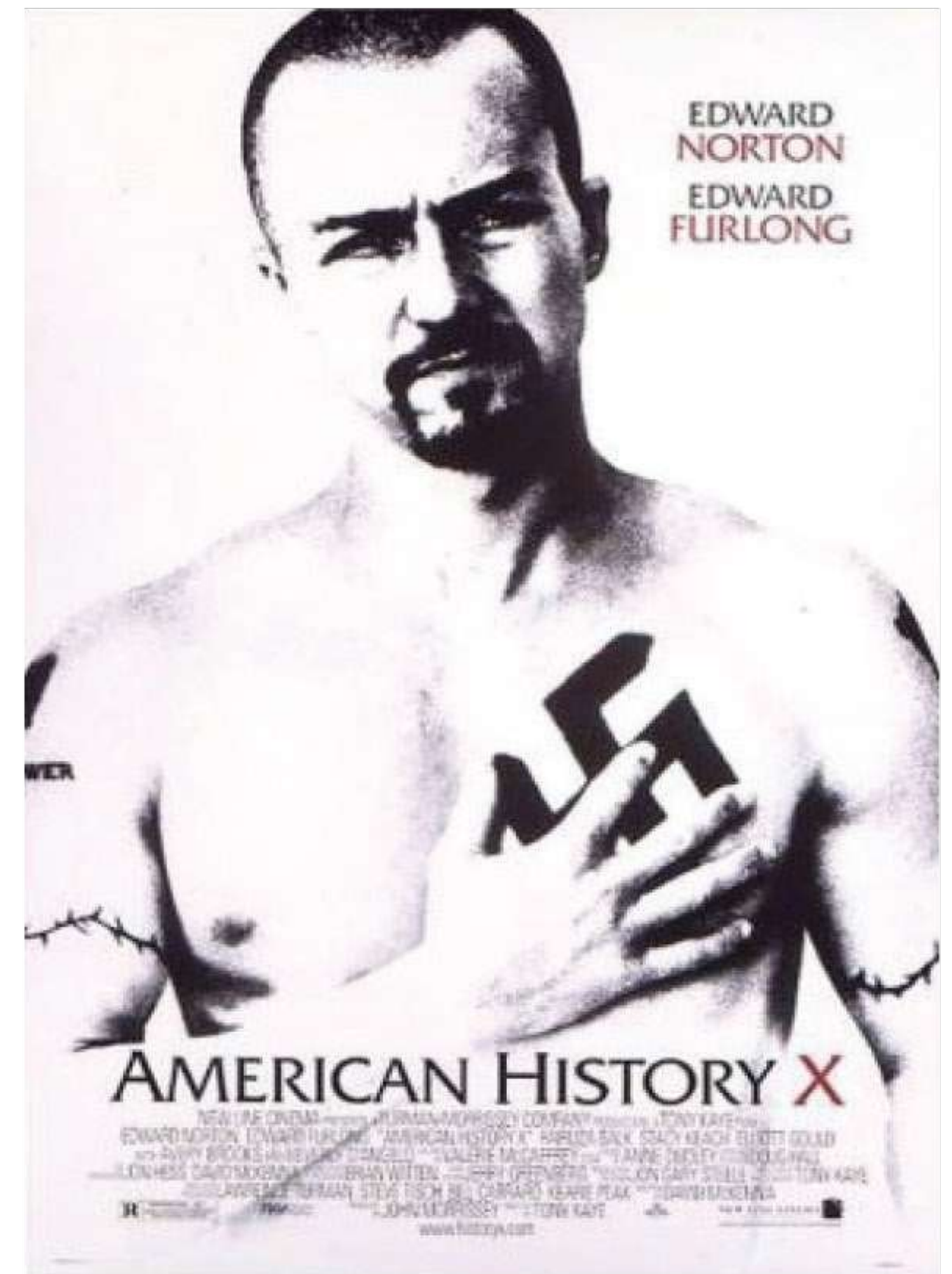
sürdüğü ve şu koca dünyada kimsesizlik duygusunun ayyuka çıktığı artçı şoklu modern zamanlarda , hala ilk günkü tazeliğini koruyan modern bir başyapıt. Şu ana kadar hayatından memnun olanlara ÖNERMİYORUZ!!!

AMERICAN HISTORY

Gerçek hayatta farkındalık yaratmak için izlenmesi, sorgulanması gereken 1998 yapımı, senaryosunu David McKenna'nın yazdığı Tony Kaye'nin yönettiği bir film.

Derek Vinyard, babası siyahlar tarafından öldürülen bir neo-Nazi'dir. Bir gün arabasını soymaya çalışan üç siyahı acımasızca öldürür ve tutuklanarak hapse gönderilir. Derek, hapiste kaldığı sürede ırkçı düşüncelerini sorgulamaya başlar ve iyilikle kötülüğün her ırkın içinde var olduğunu farkeder.

Filmin sonunda akıllarda kalan soru "Yaptıkların sana daha iyi bir yaşam sundu mu?" cevaplamak için hala geç değil; iyi seyirler.

Leyla Cemre

Leyla, Canım,

Kayb, berbat ve sessizim... Sessiz ve dolu: Allahtan ki sen varsın. Yoksa halim korkunçtu.

Burası bir köy! Yakınlarımla bütün ısrar ve gayretine rağmen, anneme gideceğim. Pazartesiye trendeyim. Eve gidince senin mektubunu bulmalıyım. Anneme ilk sorum o olacak zaten.

Sen nasılsın ömrüm? Son telefonda canını sıktım mı? Ben artık annenden korkmuyorum. Aksine onu, kendi annemmiş gibi seviyorum. Buna ne dersin?

Hınca hınç mısra doluyum. Kara ve yeşil fon, hepsinde hakim. Biraz kendime geleyim, mendillerine, bluzlarına, yastığına mısralar serpeyim. Ha?

Fotoğrafındaki "halbuki..."yi hala anlayabilmiş değilim. Anlatır mısın?

Bütün bunlar, beyhude biliyorum. Şaheser olan, benim uçakla oraya gelebilmemdir. Allah kahretsin, bu hastalık, bu rezaletler ve bu aile mecburiyetleri... Ne yapsam?

Gözlerinden öperim canım. En çok da burnundan. Gülme, ciddi söylüyorum.

Yarı parçan

Ahmed Arif

Ankara, 15 Mayıs 1954

Bu değirmende **fikir** öğütmek istersen...
degirmenkonya@gmail.com